

SECCIÓ DE SENDERS

AE TALAIA

SORTIDA INAUGURAL CURS 2016-2017

MERANGES – MALNIU – GUILS DE Cerdanya

24 i 25 de setembre de 2016

HORARI PREVIST

Dissabte, 24 de setembre

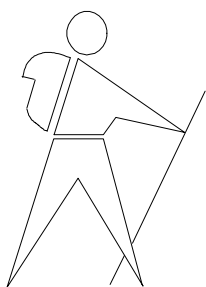
Sortida de la Plaça de l'Estació de Vilanova i la Geltrú.	9 h
Colònia El Rosal. Descans.	10 h 30 min 11 h
Puigcerdà. Hotel Prado.	12 h 30 min
Excursió a Montlluís i al Forn Solar d' Odelló	

Diumenge, 25 de setembre

Puigcerdà. Hotel Prado; esmorzar.	7 h
Sortida cap a Meranges.	7 h 30 min
Meranges. Inici de l'excursió.	8 h 15 min
GUILS de Cerdanya. Tornada cap a Puigcerdà	14 h 15 min
Puigcerdà. Hotel Prado; dinar	14 h 45 min
Sortida cap a Vilanova.	17 h
Colònia El Rosal. Descans.	18 h 30 min 19 h
Vilanova i la Geltrú.	20 h 30 min

Notes.-

- ** Aquesta sortida no s'ha anat a preparar sobre el terreny per la qual cosa la previsió dels horaris és molt aproximada; això vol dir que és possible que s'hagin de modificar sobre la marxa.
- ** El dissabte en arribar a Puigcerdà anirem a l'Hotel Prado a deixar l'equipatge. El dinar és lliure. Per la tarda, a l'hora que ja es dirà, és previst anar a visitar Montlluís i el Forn Solar d'Odelló.
- ** Els horaris dels àpats a l'Hotel Prado ja es comunicaran en el seu moment.
- ** Tingueu en compte que l'organització sempre **pot modificar aquesta previsió** d'horari en funció de com es vagi desenvolupant el recorregut (**Condicions meteorològiques**, retards o avançaments imprevistos, etc).
- ** Els vocals coordinadors de la sortida són **Agustí Poch i Isidre Poch**. En tot moment cal respectar les seves indicacions.

SECCIÓ DE SENDERS AE TALAIA

SORTIDA INAUGURAL CURS 2016-2017

MERANGES – MALNIU – GUILS DE Cerdanya

24 i 25 de setembre de 2016

Aquesta sortida no s'ha anat a preparar sobre el terreny però pensem que el seu recorregut no ha de presentar cap dificultat.

Meranges

Començarem a caminar a Meranges, al costat de l'església de Sant Serni, i seguirem el **sender 117** de la Xarxa de Senders de la Cerdanya, senyalitzat amb marques grogues.

Aquest senders de primer puja amb fort pendent però mica en mica es va suavitzant. En un moment donat travessa la pista que puja cap al refugi de Malniu. Temps estimat per arribar al refugi ~ 2 hores.

Refugi de Malniu

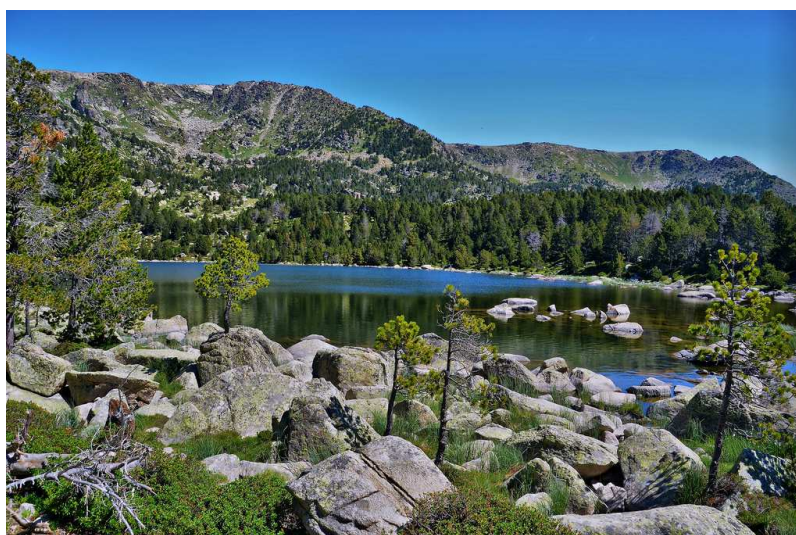
El refugi de Malniu va ser inaugurat el 1954 i es troba dins de la Reserva Nacional Cerdanya-Alt Urgell, pertany al municipi de Meranges, situat a 2.138 m d'alçada. Disposa de 32 places en lliteres corregudes equipat amb mantes i coixins, cal portar sac de dormir. També hi ha wc i dutxes d'aigua calenta a l'edifici annex (a 25 metres) i en absència del guarda, el refugi lliure pot acollir 4 persones.

Les activitats que es poden realitzar són: ascensions al Puigpedrós, pics dels Engorgs, Puig Farinós i la Carbassa. Passejades als llacs de Malniu. Forma part de l'Alta Ruta dels Càtars, **GR-11** (travessa dels Pirineus) i Ruta dels Llacs Amagats. També es pot practicar l'esquí de muntanya i raquetes de neu.

Estanys de Malniu i de Guils (o de Mal)

A partir del refugi, seguint la ruta senyalitzada (**sender 120**) pujarem cap als estanys de Malniu i de Guils.

Des de l'estany de Guils, segons el mapa de l'ICGC, hi ha un senderol que baixa directament cap al refugi de la Feixa per on passa el GR-11.

Si aquest senderol no existís (moltes vegades passa que la cartografia no s'ajusta a la realitat) tornàriem enrera cap al llac i el refugi de Malniu per la ruta de pujada i una mica més enllà del llac la deixàriem per anar a trobar directament el GR-11, sense haver d'arribar al refugi.

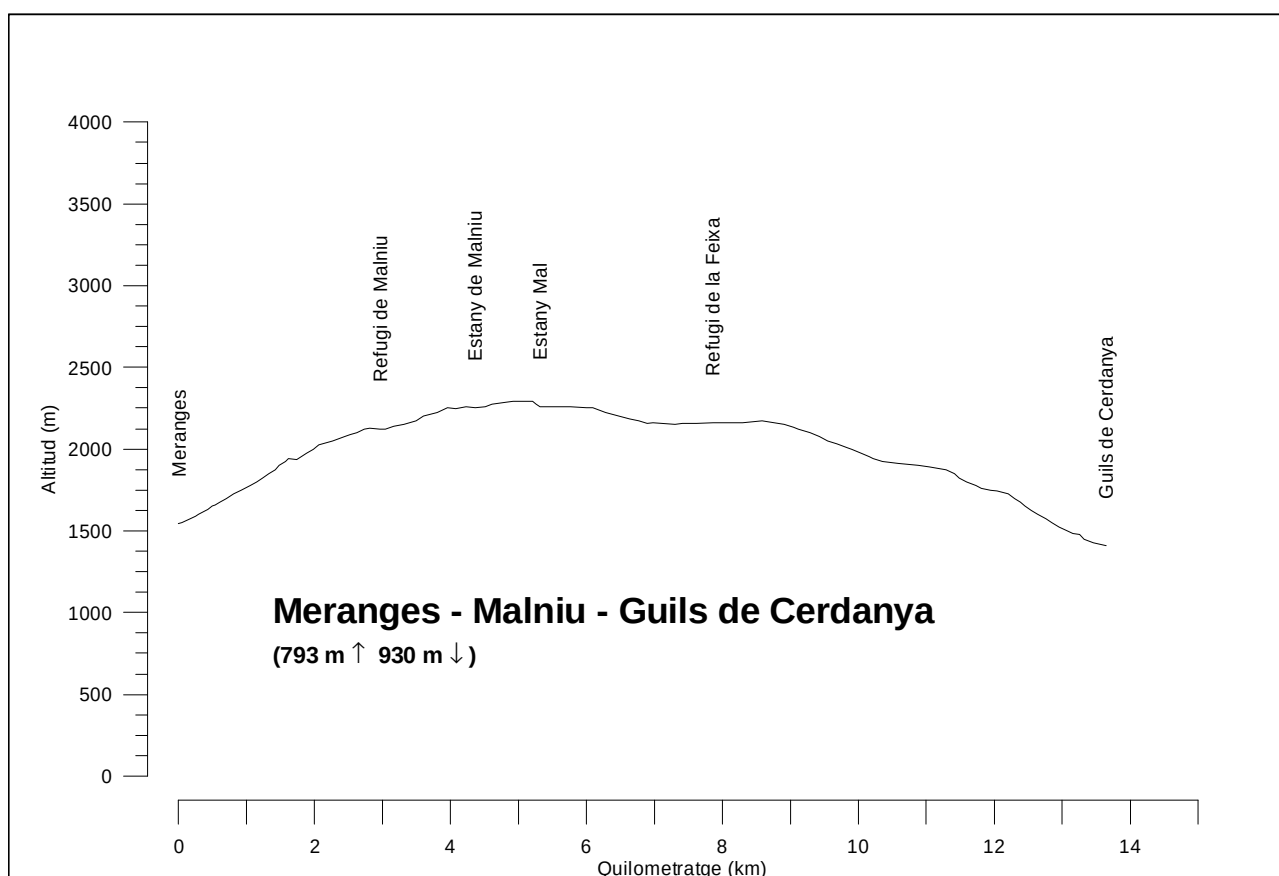
Refugi de la Feixa

El Refugi de la Feixa està situat en el Pla del mateix nom, al voltant dels 2.100 metres sobre el nivell del mar i inclòs en el Parc d'Especial Interès Natural (PEIN) de la Tossa Plana de Lles-Puigpedrós del Pirineu català.

El Refugi ha servit al llarg de nombroses dècades de resguard pel bestiar, els pastors i els excursionistes. Actualment la seva gestió és privada

Des del refugi de la Feixa seguirem el GR-11 fins arribar a Guils de Cerdanya on finalitzarem l'etapa. Temps estimat per fer aquest tram ~ 2 hores.

PUIGCERDÀ

L'antic terme municipal de Puigcerdà, d'una extensió de 9,6 km², s'engrossí el 1969 amb el proper de Vilallobent, que li fou annexat. L'antic terme de Puigcerdà és situat a l'extrem oriental de la Cerdanya, a la línia que des del tractat dels Pirineus és frontera amb França. Així, limita amb els municipis de l'Alta Cerdanya d'Enveig (N), Ur (NE), la Guingueta d'Ix (E) i Palau de Cerdanya (E-SE). Dins la pròpia comarca confronta amb Guils de Cerdanya (NW), Bolvir (W) i Urtx (W-SW).

El terme és a l'interfluvi del riu d'Aravó o de Querol (límit NW amb Guils de Cerdanya) i del Reür i el Segre (el primer és termenal amb la Guingueta d'Ix, a llevant, i el segon era abans divisòria amb Age, de l'antic municipi de Vilallobent).

El terme actual comprèn, també, el fons de la plana de l'esquerra del Segre, entre aquest riu i la Llavenera, que era l'antic territori d'Age. Comprèn, així mateix, de l'antic terme de Vilallobent, una llenca llarga i estreta de terreny, delimitada a ponent pel serrat de Montagut i el serrat de l'Orri, per on davalla el torrent de Montagut (que aboca directament al Segre dins el municipi d'Urtx).

El riu de Vilallobent davalla del coll de Marcer (2.012 m), el punt més alt del terme, i de la muntanya de Saltèguet i aflueix a la Llavenera (afluent del Segre) prop del poble de Vilallobent; en tot el seu recorregut és termenal amb el municipi de Palau de Cerdanya (Alta Cerdanya) i frontera amb França.

Pel que fa a la hidrografia, cal destacar la construcció, ja des d'antic, de sèquies: la més antiga documentada és la d'Age (any 1023); la de Puigcerdà (any 1310), d'uns 14 km, pren l'aigua del Querol, entre els veïnats de Quers i de Riutés (de la Tor de Querol, a l'Alta Cerdanya), i després de regar la Tor de Querol i Enveig, va cap a Puigcerdà per Rigolisa i desemboca finalment a l'estany de Puigcerdà, des d'on es distribueix als horts o s'utilitza per a netejar.

El municipi de Puigcerdà comprèn la vila de Puigcerdà, capital de la Cerdanya, amb el barri de Sant Martí d'Aravó i de la Guingueta, els pobles d'Age i Vilallobent, les caseries o llogarets de Rigolisa, de Sant Marc i de Ventajola i la urbanització Deuloféu.

La vila de Puigcerdà, centre històric de la Cerdanya, continua exercint en l'actualitat, amb la Cerdanya partida entre dos estats d'ençà del tractat dels Pirineus (any 1659), aquella antiga funció de capitalitat de les terres ceretanes d'ambdues bandes de la frontera. Puigcerdà és bastida damunt el Puig Cerdà

(1.204 m), àmplia terrassa fluvioglacial que s'eleva sobre la plana, entre el riu de Querol i el Segre.

El nucli més antic o vila vella fou emmurallat antigament (hom reformà i amplià fins a cinc vegades les muralles, que tenien a mitjan segle XIV vuit portals). Actualment es conserven un llenç de muralla i la torre del Moro, al passeig de la Torrassa, i restes de murs al carrer d'Higini de Rivera.

El nucli és aproximadament delimitat per la Rambla de Josep M. Martí, el passeig del Deu d'Abril, el carrer de l'Abat Oliba (abans baixada de la Font d'en Llanes) i el carrer del Raval de les Monges, sobre el qual hi ha la plaça de les Monges. Aquesta plaça constitueix un magnífic balcó de la Cerdanya, i hom hi troba l'edifici de la casa de la vila, d'origen gòtic (fi del segle XIII o segle XIV). L'antiga casa de la vila fou incendiada durant la guerra civil de 1936-39.

Aquest nucli és vertebrat pels dos eixos més dinàmics de la vila, formats per la plaça Major, avui anomenada d'en Cabrinetty, on desemboca el carrer Major, artèria de gran activitat comercial, i per la plaça de Santa Maria, amb el campanar de l'antiga parròquia, el carrer del Riu de Querol (amb Can Deuloféu, edifici d'origen gòtic reformat posteriorment imitant l'estil original, i l'Hotel Maria Victòria, edifici racionalista del 1954) i altres carrers que donen un caràcter comercial i urbà a la població.

Al passeig o plaça del Deu d'Abril (dit així perquè el 10 d'abril de 1873 el general Cabrinetty féu aixecar el setge als carlins), que és l'antiga plaça del Mercat o de Sant Domingo, hi hagué l'antic convent de predicadors de Sant Domingo, que s'havia establert a la vila el 1291. El 1835, amb l'exclaustració derivada de la desamortització, el convent fou desafectat i destinat a usos civils (caserna i escoles). De l'edifici conventual, rehabilitat el 1991, destaca la galeria posterior de l'antic claustre.

A la plaça de Santa Maria, a l'extrem de tramuntana de la vila antiga, s'alça, solitari, el campanar de l'antiga parròquia de Santa Maria, que fou destruïda el 1936. Se sap que havia estat fundada al segle XII, que fou reconstruïda al XIV (tenia tres naus i un notable portal d'arquivoltes apuntades en grada-ció) i modificada al XVIII. El campanar de Santa Maria és una alta torre de 35 m, de base quadrada (conserva una rosassa medieval) i cos vuitavat, reformat en la part superior al segle XVIII. Des del 1991, en què fou restaurat, és obert al públic.

El creixement urbanístic de Puigcerdà al final del segle XIX i començament del XX es va estendre per l'eixample que es formà vers el N i l'E. A la plaça de Barcelona hi ha la Casa Gran, edifici vuitcentista, i el Casino Ceretà, obra del 1908 de l'arquitecte Josep Domènech i Estapà, que comprèn el Teatre Ceretà, i que en substitueix un d'anterior construït el 1885 per Calixto Freixa que es perdé per un incendi al juliol del 1904. El Casino Ceretà va ser restaurat i es va reinaugurar el 1997.

L'estany de Puigcerdà

Un dels llocs més emblemàtics de la vila és l'estany de Puigcerdà, situat a tramuntana del nucli vell i voltat ja per l'eixample modern, de gran bellesa paisatgística, amb cignes i ombrejat per fileres de pollancres, plàtans i altres arbres de ribera. Ocupa 2,28 ha i té un perímetre de 580 m. Probablement, l'indret on ara hi ha l'estany era antigament un lloc de molleses, i la població degué aprofitar aquest fet per a construir-hi un estany artificial, que ja és documentat el 1260. Des del 1310 la séquia de Puigcerdà hi aporta aigua des del riu d'Aravó o de Querol. En 1991-92 es va refer la canalització de la séquia i es va buidar, netejar i remodelar l'estany. Durant aquest procés es realitzà una prospecció arqueològica en la qual es van trobar restes de ceràmica dels segles XI i XII.

Des de la segona meitat del segle XIX, algunes famílies benestants escolliren Puigcerdà com a població d'estiu i construïren torres al voltant de la zona de l'estany. Gairebé totes les cases són del final del segle XIX i del principi del XX, i es caracteritzen per una arquitectura d'inspiració pal·ladiana i tocs pintoresquistes, acabats amb una torre central o lateral. El farmacèutic Salvador Andreu i Grau fou l'impulsor d'una urbanització senyorial en aquesta zona, amb torres tan representatives com la Vil·la Margarita, la Vil·la Paulita o Torre Volart, i la Torre del Rellotge, d'estil eclèctic.

MERANGES

El municipi de Meranges ocupa l'alta Vall Tova, drenada pel Riu Duran. En plena zona axial pirinenca, a la capçalera de la dita vall hi ha la conca lacustre dels Engorgs, sota la barrera de les serres de l'Esquella i de Puigpedrós, que a vegades reben el nom de serra de Campcardós i que limita el terme pel N, separant-lo de la vall de Campcardós, que és afluent del riu d'Aravó o de Querol (Alta Cerdanya).

Puigpedrós, o puig de Campcardós, amb els seus 2.914 m, no sols és el cim més alt del terme sinó també de tota la Cerdanya, i és a més el punt de trobada dels termes de Meranges, Ger i Guils de Cerdanya.

El municipi comprèn, a més del poble del mateix nom, les cases del Raval i el llogaret de Girul. El poble de Meranges (1.539 m) és situat als vessants sud-occidentals del Roc Roig (2.227 m), sota el serrat del roc de Carena, a l'esquerra del Riu Duran. Moltes de les cases, de pedra, amb teulats de llicorella i balconades de fusta, pirinenques, han estat restaurades.

L'església parroquial de Sant Serni de Meranges, que havia estat possessió de Ripoll, és romànica, bé que ha estat en part modificada. Té l'absis semicircular llis, construït amb bell aparell, del mateix tipus del que hi ha a la part inferior de la nau, ara sobrealçada. Hi ha diverses capelles adossades més tardanament, com el campanar de torre, que és adossat a migdia. El portal, també a la façana meridional, és

romànic, del segle XII, i consta de diverses arquivoltes en degradació, sobre uns rústecs capitells, algunes de les quals decorades amb figuretes arcaïtzants. Es conserva el portal ferrat romànic. S'hi venerava l'antiga imatge de la Mare de Déu de l'Ajuda, del segle XVII.

Al poble hi ha el Museu de l'Esclop, dedicat a estris relacionats amb el món de la fusta. Abans d'entrar al poble es troba la capelleta de Sant Serni i pel N el poble es prolonga pel Raval, integrat urbanísticament al nucli. Abans d'arribar al veïnat de Girul hi ha la capelleta de Sant Antoni.

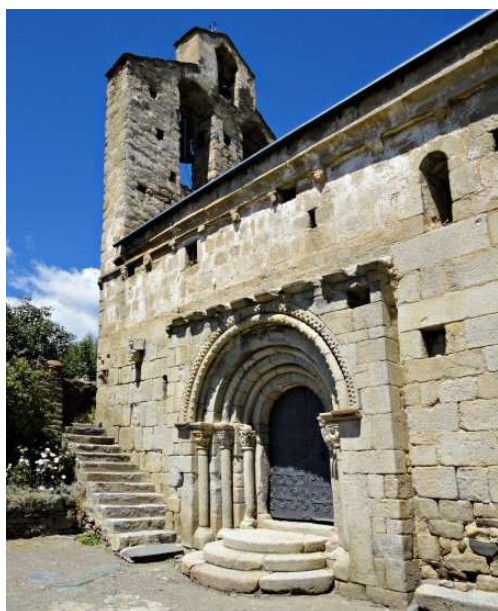
GUILS DE Cerdanya

El terme de Guils de Cerdanya s'estén en forma allargassada, del NW al SE, a ponent de Puigcerdà, des de l'estreta llenca de terreny, al N, que va de Puigpedrós (2.914 m), passa pel Pedró de la Tossa (2.695 m), per Puigfarinós (2.594 m) i pel Roc Colom, a partir del qual el territori municipal s'eixampla i baixa pels vessants meridionals del serrat de Puigfarinós, per la serra de la Baga, per Coma Ermada de Guils, per la pleta de les Cases, la Socarrada i altres accidents del vessant dret de la vall de Querol o d'Aravó, fins a tocar el riu d'Aravó, a l'E de Saneja.

Per la part de llevant el terme és drenat pel riu de Querol o d'Aravó directament o a través dels seus afluents per la dreta, el torrent del Tarterès i el Riu Tort; en la resta, per diversos torrents, afluents directes del Segre, com ara el torrent de la Mata de l'Ós o dels Estanys i encara d'altres.

El municipi comprèn el poble de Guils, que n'és el cap, i el de Saneja, els veïnats de Sant Martí d'Aravó i de Sant Martí de Cerdanya i el despoblat de Senillers, a més de diverses urbanitzacions.

El poble de Guils de Cerdanya (1.385 m) és situat al raiguer de la muntanya, en un replà de la solana. L'església parroquial de Sant Esteve de Guils és un edifici romànic, amb un absis ornamentat exteriorment amb un fris de dents de serra i un altre amb petites mènsules, del qual parteixen unes fines lesenes en forma de mitja columna amb un petit capitell al capdamunt. Interiorment es cobreix amb volta de quart d'esfera que s'obre a la nau per dos arcs en gradació apuntats.

Bé que l'església fou consagrada el 1042, aquest absis correspon a una obra posterior, del segle XII avançat. La porta és d'aquest mateix període. És un exemplar amb arquivoltes ornamentades en gradació, que descansen sobre tres parells de columnes, els capitells de les quals presenten temes de bestiar i de fullatge esculpits. El campanar d'espada, de dos ulls i un de sobreposat, és sobre la paret de ponent.

Les capelles laterals són afegides posteriorment. De l'església procedeix un frontal d'altar romànic (segle XII) amb escenes de la vida de sant Esteve que es conserva al Museo del Prado de Madrid.

MONTLLUÍS

Montlluís és municipi i cap de la comarca de l'Alta Cerdanya que comprèn estrictament el territori del turó de Montlluís (1.586 m), que s'aixeca a la dreta de la Tet, a l'extrem del pla de la Perxa, cruïlla dels camins que comuniquen el Rosselló i el Conflent amb la Cerdanya i amb el Capcir i la vall de l'Aude.

El lloc fou escollit per Vauban quan Lluís XIV li encarregà (1679) de bastir una fortalesa (que del nom del rei fou anomenada ciutadella de Montlluís) que defensés la nova frontera fixada pel tractat dels Pirineus. Les obres foren dutes a terme en 1681-91, davant l'hostilitat de la població autòctona.

Constitueix una fortificació modèlica, per tal com Vauban no tingué cap servitud d'una altra preexistent. Els baluards, murs i valls protegeixen el recinte de la ciutadella (amb capacitat per a 4.000 soldats) i de la vila. Hi havia també un hospital. El petit territori municipal fou segregat del de la Cabanassa al s XVIII.

L'església fou bastida el 1731, damunt el model de la primera capella de la ciutadella; a la plaça que presideix hi ha un monument al general Dagobert. En 1779-1802, durant la Revolució Francesa, li fou canviat el nom pel de Mont-de-la-Liberté i, després, pel de Montlliure.

Al vessant meridional del turó de Montlluís s'alcen les ruïnes de la torre de Castellàs, a l'indret on hi havia l'antiga caseria del Vilar d'Ovança, enderrocada per a construir la fortalesa.

El 1949 hi fou instal·lat un forn solar de caràcter experimental. Va ser la primera instal·lació d'aquest tipus al món i un precursor del forn solar d'Odelló, construït a pocs quilòmetres una quinzena d'anys més tard. Proporcionava una potència de 50 kW (una vintena part dels que proporcionaria el fort d'Odelló).

FORN SOLAR D'ODELLÓ

El forn solar d'Odelló és un forn que opera amb energia solar. La seva potència és d'1 MW. Juntament amb el forn solar de Taixkent (Uzbekistan), és un dels més grans del món.

El forn és un laboratori de recerca del CNRS conjuntament amb la Universitat de Perpinyà especialitzat en estudis de sistemes termoportadors i en el comportament dels materials a alta temperatura que permet fer experiments en un ambient amb condicions de gran puresa química.

Els àmbits d'investigacions s'estenen també a les indústries aeronàutiques, aeroespacials, entre diverses, comprovant materials que puguin estar sotmesos a radiacions solars més intenses en creuar les diferents capes atmosfèriques i fins i tot en condicions espacials.

Història

El químic francès Félix Trombe i el seu equip van realitzar a Meudon el 1946 la primera experiència amb un mirall de DCA per mostrar la possibilitat d'arribar a altes temperatures molt ràpidament i en un medi molt pur, amb la llum solar altament concentrada. L'objectiu era fondre el mineral i extreure materials molt purs per crear nous materials refractaris més eficients.

Per fer aquesta cadena i posar a prova les diverses possibilitats, el primer forn solar fou fabricat a Montlluís l'any 1949. Uns anys més tard, amb el model del forn de Montlluís i els resultats obtinguts,

es va construir el forn d'Odelló. Els treballs de construcció del Gran forn solar d'Odelló van durar de 1962 a 1968 i es va posar en funcionament l'any 1970.

Comptant amb el suport de diversos partidaris de l'energia solar, i després de la primera crisi mundial del petroli de 1973, els investigadors del Forn Solar d'Odelló varen orientar encara més els seus treballs cap a la conversió de l'energia solar en electricitat.

Aquests treballs van participar en l'estudi i viabilitat d'una planta d'energia solar tèrmica que van finalitzar amb la construcció de la Central Themis, de 2,5 MW, duta a terme per FED i que va funcionar de l'any 1983 a 1986. La central està situada al terme de Targasona, al costat d'Odelló.

El tancament de la Central Themis solar entre 2004 i 2007 va significar deixar de banda la investigació sobre la conversió de l'energia solar en electricitat. El laboratori del Gran Forn solar d'Odelló va centrar la seva activitat en l'estudi dels materials i el desenvolupament de processos industrials i s'anomenà IMP (Institut de Materials i Processos).

En reaparèixer de nou les preocupacions energètiques i mediambientals mundials, el laboratori s'implica de nou en la recerca de solucions relatives a l'energia i el medi ambient sense rebutjar les seves competències en l'àmbit dels materials i mètodes. *Procedés Matériaux et Énergie Solaire*, PROMES (Mètodes, Materials i Energia Solar) és el nom actual-, investiga sobre materials, diferents sistemes de producció d'electricitat, diversos mètodes d'extracció d'hidrogen per via solar, i diferents mètodes de recuperacions de residus (inclosos els radioactius).

LLÍVIA

És un enclavament de la Baixa Cerdanya dins l'Alta Cerdanya i, per tant, de l'Estat espanyol dins l'Estat francès, produït com a conseqüència dels acords del tractat dels Pirineus. El terme de Llivia és separat del de Puigcerdà, en el punt més proper entre ambdós, per només 1,8 km.

Amb forma com de mitja lluna, el terme és envoltat pels municipis de l'Alta Cerdanya: Targasona a tramuntana, Estavar a llevant, Sallagosa al SE, Santa Llocaia a migdia, la Guingueta d'Ix al SW i, finalment, Ur i Angostrina i Vilanova de les Escaldes a ponent. El seu perímetre va ser assenyalat per 45

fites, d'acord amb la delimitació de la frontera hispanofrancesa aconseguida pels pactes addicionals dels anys 1882, 1866 i 1868.

El territori de Llivia és una fèrtil plana estesa de cara a ponent i a migdia, protegida pel puig de Llivia, dit també turó del Castell (1.357 m), i pel Tudó (1.428 m), que formen una serreta que es prolonga cap a Angostrina i vers el caos de Targasona. Des de la talaia d'aquests turons, té encara menys sentit l'arbitrària divisió de la comarca en Alta i Baixa Cerdanya per una frontera política.

El Segre, nascut a l'Alta Cerdanya sota el pic del Segre, vora el Puigmal, penetra al municipi procedent d'Estavar, just després de rebre les aigües del riu d'Angost. Ja dins el terme de Llivia, recull per la dreta les del riu d'Estàija (el curs del qual forma el límit fronterer oriental), que, aigua amunt del puig de Llivia, rep l'aportació de la riera de Targasona, també dita de les Valls. Vorejant el puig de Llivia, el Segre rep ací, per l'esquerra, el riu d'Er, nascut sota el Puigmal; després, el Segre avança cap al SW, surt del terme havent passat la prada d'Avall i entra a Puigcerdà aigua avall de Câldegues. El municipi comprèn la vila de Llivia, el poblet de Gorguja, amb el lloc de Gorguja Petita, i el llogaret de Cereja.

La vila de Llivia (1.223 m) és al peu del puig de Llivia i s'estén pel pla de Fontanelles. En aquest nucli antic es destaca l'església parroquial de la Mare de Déu dels Àngels, d'un gòtic tardà, construïda al segle XVI i acabada cap al 1617; d'una nau amb capelles laterals, és capçada per un absis poligonal que té el campanar adossat vora seu. La façana, amb un portal ornamentat amb columnes, fornícules i frontó de tipus renaixentista, és flanquejada per dues torres circulars d'ampli diàmetre (aquesta església substitueix la primitiva del 1277).

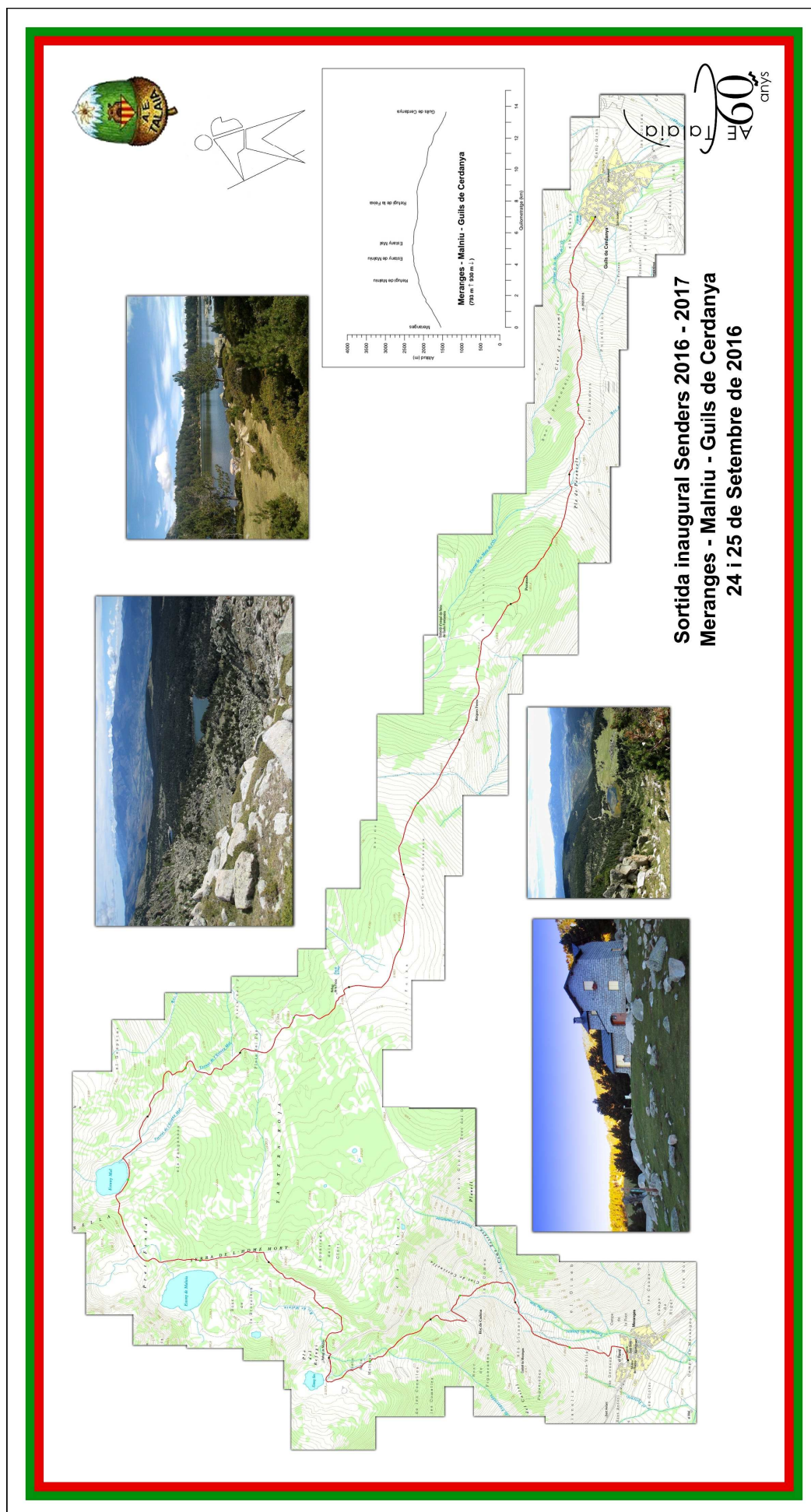
Un altre edifici remarcable d'aquesta part vella és la torre de Bernat de So, potser del segle XV, de planta circular i amb diverses modificacions. Aquesta torre s'usà antigament com a casa de la vila i com a presó, i, a més, un temps allotjà la Farmàcia de Llivia. Actualment forma part del Museu Municipal de Llivia, i hi ha una exposició permanent de la flora de Llivia. La nova casa de la vila acull el famós Llibre Ferrat, dit així per les seves cobertes, que conté els privilegis i ordinacions de la vila de Llivia. La creu de Toret, erigida per aquest llinatge, té columna de pedra (la creu és de forja) i en origen era situada als afores, al camí d'Angostrina.

La Farmàcia de Llivia, una de les més antigues d'Europa, existia ja el 1415. El 1439 era dirigida per l'apotecari Jaume Esteve, el llinatge del qual, d'apotecaris, mantingué la farmàcia al llarg de vint-i-tres generacions, fins que el 1942 Lleó Antoni Esteve tancà la botiga i es traslladà a Puigcerdà. El 1958 el seu propietari confià la custòdia de l'antiga farmàcia a l'ajuntament, i el 1965 fou adquirida per la Diputació de Girona. Des del 1981 forma part del Museu Municipal de Llivia, situat a l'edifici del costat de la casa de la vila.

BIBLIOGRAFIA

- ** Enciclopèdia Catalana
<http://www.enciclopedia.cat/>
- ** Puigcerdà
<http://www.puigcerda.cat/>
- ** Montlluis
<https://ca.wikipedia.org/wiki/Montllu%C3%ADs>
- ** Llivia
<http://www.llivia.org/>
- ** Meranges
<http://www.meranges.cat/>
- ** Refugi de Malniu
<http://www.refugimalniu.com/>
- ** Refugi de la Feixa
<http://refugidelafeixa.com/>
- ** Guils de Cerdanya
https://ca.wikipedia.org/wiki/Guils_de_Cerdanya

Agustí Poch. Setembre 2016

Talida
AE 60
anys